

GREGUSS LILLA

üres képkeretek

valaminek víz-hangja van bennem,
csörgedeznek jobbra-balra az indulatok,
ahogy a szögletes parton sétálok.
én, mint egy ráhelyezett papírhajó –
azt is emlékeinkből gyűrtem –,
csak hömpölygök a köztünk
tátongó folyékony űr felszínén,
nem szabad kiszakadnom az egyensúlyomból.

mire átúsztatom hiányod,
mire odaér hozzád, már késő.
késő van. mindketten elfáradtunk.
neked nevetőgörcsöd van –
idáig hozza a folyékony feketeség a hangot,
pedig nem egy köpésre vagy innen.
vagy mégis. isten köpése ez az űr köztünk. –
én meg dühös vagyok.

kifolytál a falon lógó képekből.
elárasztotta a világot a valaha létezett
mi-képkockák olvadozó szépia-árnyéka.
mióta nem láttalak, ez a vékony sűrű űr
volt az első, ami hozzád kötött.
talán én teremtettem. talán én akartam.

dühömmel szétolvasztottam azt a kevés keretbe zárt falpizsoknyi életet, amit együtt hagytunk hátra.

pattog a nevetésed az úrfolyón.
először jólesik. megsimogatja
a bennem csorgó lélekvilágot.
aztán mintha lövéseket hallanék.
belülről fojtogatnak a felkavart hullámok.
aztán már a semmi, a csönd
hömpölyög felém. kimerülve
nézem, ahogy a föld magába
zárja a fekete folyót, amit
kényszeresen éltettem.

a csönd meleg kezével a mellkasomhoz ér.
lassan megnyitja a csapot.